

JULIA QUINN

A *New York Times* BESTSELLERSZERZŐJE

Wyndham elveszett hercege

Wyndham
Két hercege-sorozat

1.

Első fejezet

Grace Eversleigh már öt éve élt Wyndham hercege özvegyének társalkodónőjeként, és ez idő alatt több mindent is megtanult munkaadójával kapcsolatban. A legtalálóbba a következő: a kegyelmes asszony szigorú, követelőző és gögös külszíne *nem* aranyból való szívet rejtett.

Ami nem jelenti azt, hogy a kérdéses szerv fekete lett volna. Wyndham hercegének özvegyére, a kegyelmes asszonyra sosem mondhatnánk, hogy velejéig gonosz lenne. Nem volt kegyetlen, rosszindulatú vagy teljességgel lelketlen sem. Ám Augusta Elizabeth Candida Debenham Cavendish egy herceg lányának született, herceghez ment feleségül, és hercegnek adott életet. Leánytestvére most egy alacsonyabb rangú királyi család tagjaként élt valahol egy közép-európai országban, melynek nevét Grace sehogy sem tudta kiejteni, míg az asszony fivére birtokolta szinte egész Kelet-Angliát. A hercegné szemében a világ társadalmi rétegekből állt, melynek hierarchiája épp olyan egyértelmű, mint amilyen merev.

A Wyndhamek, különösen azok a Wyndhamek, akik korábban a Debenham nevet viselték, szilárdan ültek mindenek tetején.

És mint ilyen, az özvegy elvárta, hogy megfelelő alázattal és tisztelettel adózzanak neki. Ritkán volt kedves, nem szívelhette az ostobaságot, és a bókjait sosem osztogatta érdemtelenül. (Akár azt is mondhatnánk, hogy nem is osztogatta, ám Grace pontosan két alkalommal is tanúja volt

egy kurta, de őszinte „ügyes” megjegyzésnek – nem mintha bárki is hitt volna neki, amikor ezt később megemlítette.)

Az özvegy azonban Grace-t egy lehetetlen helyzetből mentette ki, és ezért mindig járni fog neki a lány hálája, tisztelete és legfőképp hűsége. Ennek ellenére nem lehetett figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy az özvegyet aligha tekinthetjük vidámnak, és ahogy hazafelé tartottak a lincolnshire-i táncmulatságról az éjszét utakon könnyedén suhanó, elegáns és kitűnő rugózatú hintójukban, Grace önkéntelenül is megkönnyebbülést érzett, hogy a munkaadója mélyen alszik.

Igazán kellemes este volt, és Grace pontosan tudta, hogy nem kellene ilyen igazságtalannak lennie. Amikor megérkeztek, az özvegy azonnal elfoglalta a főhelyet régi jó barátnéi között, és Grace társaságára nem tartott igényt. Így hát Grace táncolhatott és nevetgetett régi barátaival, megivott három pohár puncsot, tréfálkozott Thomas rovására – ez mindig is szórakoztató elfoglaltságnak bizonyult. A férfi a jelenlegi herceg, és bizonyosan örült volna, ha kicsit kevesebb hajbókolás veszi körül. És ami a legfontosabb, Grace sokat mosolygott. Annyit és annyiszor, hogy belefájdult az arca.

Az este tiszta és váratlan örömeinek hála a teste bizsergett az életerőtől, és most boldogan vigyorgott a sötétben, hallgatta az özvegy halk hortyogását, ahogy hazafelé tartottak.

Grace lehunyta a szemét, habár nem érezte magát álmosnak. Volt valami delejes a hintó mozgásában. Grace, mint mindig, háttal a menetiránynak utazott, és a lovak patájának ritmusos koppanásától elnehezdedtek a pillái. Furcsa. A szeme fáradt, míg a teste többi része nem. Talán egy kis szundikálás mégsem akkora illetlenség – amint hazaérnek Belgrave-be, úgylis sürgőldnie kell majd az özvegy körül...

Durr!

Grace kihúzta magát ültében, és odapillantott munkaadójára, aki csodával határos módon fel sem riadt. Mi lehetett ez a hang? Csak nem valaki...

Durr!

Ez alkalommal a hintó nagyot zökkent, és olyan hirtelen állt meg, hogy az özvegy, aki szokásához híven most is a menetiránnyal szemben helyezkedett el, leesett az ülésről.

Grace azonnal térdre vetette magát az asszony mellett, és ösztönösen átkarolta.

– Mi az ördög? – csattant fel az özvegy, ám elhallgatott, amikor meglátta Grace arckifejezését.

– Lövések – suttozta Grace.

Az özvegy összeszorította a száját, majd lekapta magáról smaragd nyakékét, és odadobta Grace-nek.

– Rejtsd el! – utasította.

– Én? – kérdezte Grace elvékonyodott hangon, de azért a párna alá dugta az ékszert. Csak arra tudott gondolni, hogy szívesen verne egy kis józanságot a nagyra tartott Augusta Wyndhambe, mert ha őt megölik csak azért, mert az özvegy képtelen átadni az ékszereit...

Felrántották az ajtót.

– Ide az értékekkel!

Grace megdermedt. Még mindig a földön térdelt az özvegy mellett. Lassan az ajtó felé fordította a fejét, de csak egy lőfegyver ezüstös csövét látta, amely fenyegetően a homloka felé irányult.

– Hölgyeim – folytatta a hang, ez alkalommal azonban szinte már udvariasan. A férfi kilépett az árnyékból, és előkelő mozdulattal karját nyújtotta feléjük, hogy lesegítse őket. – Mély megtiszteltetésnek veszem a társaságukat, ha megengedik – dörmögte.

Grace ide-oda kapta a tekintetét – ami természetesen teljesen felesleges igyekezetnek bizonyult, hiszen sehol nem volt menekülőút. Az özvegy felé fordult, azt várta, hogy dühös kiabálásba kezd, ehelyett az idős nő fehér lett, mint a fal. Grace-ben ekkor tudatosult, hogy reszket.

Az özvegy is reszketett.

Mindketten reszkettek.

Az útonálló behajolt, egyik vállával az ajtókeretnek támaszkodva. Ekkor elmosolyodott – lassan és lustán, a szélhámósok bájával. Grace-nek fogalma sem volt, mindezt hogyan láthatta a férfi arcát félig takaró álarc ellenére, de három dolgot egyértelműen észrevett.

A férfi fiatal.

Erős.

És életveszélyes.

– Asszonyom – súgta Grace, és finoman megbökte az özvegyet. – Szerintem engedelmeskednünk kellene.

– Szeretem az értelmes hölgyeket – mondta a férfi, és ismét elmosolyodott. Ez alkalommal épp csak a szája szöglete emelkedett meg ellenállhatatlanul. Ám a fegyvert továbbra sem engedte le, és a férfi vonzereje kevésbé csillapította Grace félelmét.

Ekkor a férfi kinyújtotta a másik karját is. *Kinyújtotta a karját.* Mintha csak egy házi mulatságon lennének. Mintha vidéki úriember lenne, és épp az időjárásról óhajtana érdeklődni.

– Felajánlhatom a segítségem? – duruzsolta.

Grace vadul rázta a fejét. Nem érhet hozzá. Nem igazán tudta, *miért*, de a zsigereiben érezte, hogy kész katasztrófa lenne megfogni a férfi kezét.

– Ám legyen – mondta az útonálló apró sóhaj kíséretében. – Manapság olyan önállóak a hölgyek. Egészen össze-

török ezzel a szívem. – Előrehajolt, mintha egy titkot akart volna megosztani Grace-szel: – Senki sem szereti feleslegesnek érezni magát.

Grace csak bámulta az idegent.

– Látom, nagyvonalúságom és vonzerőm a szavát szegte – mondta a férfi, azzal hátralépett, hogy az utasok kiszállhassanak. – Mindig ez történik. Igazán nem lenne szabad hölgyek közelébe mennem. Olyan nyugtalanító hatással vagyok önökre.

Ez a férfi örült. Csakis ez lehet a magyarázat. Grace-t nem érdekelte a férfi finom modora – egészen biztosan örült. És fegyver van nála.

– Habár... – merengett tovább az idegen. A fegyvere meg sem moccan, míg gazdája szavai mintha a levegőben ide-oda libbentek volna – volna, aki szerint egy néma asszony a legkevésbé nyugtalanító.

Thomas is biztos így vélekedne, gondolta Grace. Wyndham hercege – aki évekkorábban ragaszkodott ahhoz, hogy Grace Belgrave-ben a keresztnévén szólítsa, miután megunt, hogy minden mondat kegyelmes urammal végződik – semmilyen üres fecsegést nem tűrt el.

– Asszonyom – suttogta Grace sürgetően, és megrán-gatta az özvegy karját.

Az özvegy egy szót sem szólt, nem is biccentett, de megfogta Grace kezét, és hagyta, hogy lesegítse a hintóról.

– Ó, így már sokkal jobb – mondta az útonálló immár széles mosollyal. – Micsoda szerencse ért, hogy két ilyen finom hölgy akadt az utamba. Én már azt hittem, hogy egy mogorva vénember fog üdvözölni.

Grace oldalra lépett, de a szemét le sem vette a férfiről. Nem látszott bűnözőnek, pontosabban nem látszott olyanak, amilyenek Grace a bűnözőket képzelte. A ki-

ejtése műveltségről és jó neveltetésről árulkodott, és bár lehet, hogy a férfi nem mosdott a közelmúltban, érezni ezt nem lehetett.

– Vagy esetleg azok a rettenetes ifjú varangyok, akik a kellenél jóval kisebb mellénybe szorítják magukat – merengett, és szabad kezével elgondolkodva dörzsölgette az állát. – Iseri a fajtájukat, nemde? – fordult Grace felé. – Vörös az arcuk, túl sokat isznak, és túl keveset gondolkodnak.

Grace legnagyobb meglepetésére azon kapta magát, hogy bólogat.

– Sejtettem – mondta a férfi. – Sajnálatos módon elég népes fajzat.

Grace pislogott, és csak állt ott a férfi száját nézve. Az arcából csak *ennyit* nézhetett, mivel a maszk a felső részét teljesen eltakarta. Ám a tökéletes formájú és kifejező ajkak élénken mozogtak, és Grace szinte úgy érezte, hogy *mindent* lát a férfiből. Furcsa volt. És hipnotikus. És a kellenél sokkal zavarba ejtőbb.

– Nos – folytatta az idegen ugyanazzal a tettetett unalommal sóhajtva, amit Grace Thomastól is látott már, amikor a herceg szeretett volna témát váltani. – Biztos vagyok benne, hogy a hölgyek tisztában vannak vele, hogy ez nem udvariassági látogatás. – Szeme Grace felé rebbent, és ajkára fölényes mosoly ült. – Nem teljesen.

Grace ajka szétnyílt.

A férfi szemhéja – már amennyire látszott a maszk takarásában – mintha elnehezült volna, és a szeme csábítóan csillogott.

– Szívesen kötöm össze a kellemeset a hasznossal – mormolta. – Ritkán adódik erre lehetőség, oly sok pocakos fiatalember jár mostanság az utakon.

Grace tudta, hogy illene felháborodottan levegőért kapkodnia, vagy legalább tiltakoznia, ám az útonálló hangja olyan lágy volt, mint a finom brandy, amellyel nagy ritkán megkínálták Belgrave-ben. A férfi beszéde a szokottnál dallamosabb volt, ami arra utalt, hogy a gyermekkorát Lincolnshire-től távol tölthette, és Grace azon kapta magát, hogy meg-inog, mintha a következő pillanatban lassan és puhán elő-rezuhanhatna – valahova máshova. Messze, messze innen.

A férfi keze villámgyorsan kapott Grace könyökéhez, és megtámasztotta.

– Ugye nem fog elájulni? – kérdezte, és az ujjával épp annyira szorította csak, hogy Grace állva maradjon.

És nem engedte el.

Grace megrázta a fejét.

– Nem – mondta halkán.

– Fogadja ezért hálás köszönetemet – válaszolta a férfi. – Öröömre szolgált volna, ha elkaphatom, de akkor el kellene dobnom a fegyvert, és azt nem tehetem, nyilván belátja. – Halkan felnevetve fordult az özvegy felé: – Önnek pedig eszébe se jusson! Természetesen ezer örömmel elkapnám önt is, de úgy hiszem, egyikőjük sem szeretné, ha a társaim kezébe kerülne át a lőfegyver.

Grace csak ekkor vette észre, hogy három másik férfi is áll a közelben. Természetesen ennek így kellett lennie – egyedül egy ilyet nem lehet megszervezni. Ám a többiek eddig egy szót sem szóltak, és inkább a sötétben várakoztak.

És Grace le sem tudta venni a szemét a vezetőjükről.

– A kocsisunk megsérült? – kérdezte végül szégyenkezve, hogy csak most jutott eszébe a férfi testi épsége. Sem a kocsist, sem az őket kísérő inast nem látta sehol.

– Kutya baja, egy kis szerető törődés hamar helyrehoz-
za – nyugtatta meg az útonálló. – Nős ember?

Vajon miről beszél?

– Nem... nem hinném – válaszolt Grace.

– Akkor küldjék el a nyilvános házba. Van ott egy helyes bögyös teremtes, aki... Ó, de miket hordok itt össze? Hiszen hölgyek között vagyok – nevetgélt. – Akkor a meleg húslevest ajánlanám, és talán egy hideg borogatást. Ezek után elég egy szabadnap, hogy megkeresse azt a szerető törődést. A másik fickó pedig... – fejével a közeli facsoport felé intett – ott van. Biztosíthatom, nem esett bántódása, habár a kötelékeit a kellemesnél szorosabbnak találhatja.

Grace elpirult, és az özvegy felé fordult, mert meglepte, hogy nem szidalmazza a férfit ezért a züllött beszédért. Az özvegy azonban még mindig falfehér volt, és úgy bámult a rablóra, mintha kísértetet látna.

– Asszonyom! – mondta Grace azonnal megfogva a kezét, amely hideg volt, nyirkos és ernyedt. Végtelenül ernyedt. – Asszonyom!

– Mi a neve? – suttogta az özvegy.

– Az én nevem? – kérdezett vissza Grace riadtan. Csak nem gutaütés érte? Elvesztette az emlékezetét?

– Az ő neve... – ismételte az özvegy nagyobb erővel, és ez alkalommal egyértelmű volt, hogy az útonállónak szánta a kérdést.

A férfi azonban csak nevetett.

– Boldog vagyok, hogy egy ilyen kedves hölgy figyelmét kiérdemeltem, de nyilván nem gondolja, hogy elárulom a nevemet e nyilvánvalóan akasztással büntetendő kihágás során.

– Tudni akarom a nevét – közölte az özvegy.

– Attól tartok, én meg az ön értékeit akarom megkapni – érkezett a felelet. Fejét tisztelettudóan az özvegy kézfeje felé billentette. – A gyűrűjét, ha kérhetem.

– Legyen szíves – suttogta az özvegy, mire Grace odakapta a fejét. Az özvegy csak nagyritkán mondott köszönetet, és soha nem hagyta el az ajkát az, hogy legyen szíves.

– Le kell ülnie – fordult Grace az útonálló felé, mert egészen biztos volt benne, hogy az özvegy rosszul van. Tökéletes egészségnak örvendett, de már rég elmúlt hetvenéves, és most sokkot kapott.

– Nem kell leülnöm – csattant fel az özvegy, lerázva magáról Grace karját. Visszafordult az útonálló felé, lehúzta az ujjáról a gyűrűt, és odanyújtotta. A férfi elvette tőle, és megforgatta az ujjai között, mielőtt zsebre tette volna.

Grace némán figyelte a jelenetet, várta, hogy a férfi kérje a többi ékszert. Ám legnagyobb meglepetésére az özvegy szólalt meg először.

– Van egy másik retikülöm a hintóban – mondta lassan, különös és rá cseppet sem jellemző belenyugvással. – Kérem, engedje meg, hogy érte menjek.

– Bármilyen szívesen tennék a kedvére – mondta a férfi simulékonyan –, a kérését meg kell tagadnom. Ki tudja, talán két pisztolyt is rejteget az ülés alatt.

Grace nagyot nyelt, és az ékszerekre gondolt.

– És – tette hozzá az idegen már-már évődve – ön a női nem legörjítőbb csoportjába tartozik. – Színpadiasan felsóhajtott. – Önálló. Ó, ismerje el – mosolygott lehengerlően. – Tehetséges lovas, remekül ló, és Shakespeare összes művét fejből fel tudja mondani visszafelé.

Ha lehetséges, az özvegy ezekre a szavakra még jobban elsápadt.

– Ó, ha húsz évvel idősebb lennék – sóhajtott a férfi –, nem engedném el olyan könnyen.

– *Legyen szíves* – könyörgött az özvegy. – Muszáj valamit önnek adnom.

– Nocsak, *ezt* már szeretem! – jegyezte meg a férfi. – Az emberek oly ritkán óhajtják átadni, amijük van. Ettől olyan, mintha senki sem szeretne.

Grace kinyúlt az özvegy felé.

– Kérem, hadd segítsek – esedezett. Az özvegy bizonyára nincs jól. Nem lehet jól. Sosem szokott alázatos lenni, főleg nem könyörögni, és...

– Fogja a lányt! – kiáltott fel az özvegy hirtelen, és megragadva Grace karját odalökte az útonálló felé. – Ha óhajtja, túsul ejtheti, akár pisztolyt is szegezhet a fejéhez. Szavamat adom, hogy visszajövök, mégpedig fegyvertelenül.

Grace elveszítette az egyensúlyát, megbotlott, és a döbbenettől szinte érzéketlen lett. Nekiesett az útonállónak, aki fél karjával azonnal magához szorította. Furcsa volt az ölelés, szinte védelmező, és Grace pontosan tudta, a férfi éppolyan meglepett, mint ő maga.

Mindketten figyelték, ahogy az özvegy, meg sem várva az idegen beleegyezését, fürgén visszamászik a hintóba.

Grace levegő után kapkodott. A férfi a hasára tette erős kezét, úgy szorította magához, az ujjai gyengéden simultak jobb csípőjére. A férfi teste meleg volt, és Grace-t elöntötte a forróság. Magasságos ég! Még soha, de soha nem állt ilyen közel egy férfihoz.

Most már érezte testének illatát, a leheletét, amely melegen és lágyan érte a nyakát. A következő pillanatban a férfi valami meglepőt művelt. Odahajolt a füléhez, és azt suttogta: – Ezt nem kellett volna önnel tennie.

Olyan... *gyengédnek* tűnt. Már-már együttérzőnek. És komornak, mintha nem nézte volna jó szemmel, ahogy az özvegy bánt vele.

– Nem szoktam hozzá, hogy így tartok egy nőt – suttogta a fülébe. – Általában másfajta meghittséget részesítek előnyben, ön nem így van ezzel?

Grace egy szót sem szólt, nem mert megszólalni, félt, hogy ha megpróbál beszélni, kiderül, hogy elment a hangja.

– Nem fogom bántani – duruzsolta az idegen, és az ajka Grace füléhez ért.

Grace tekintete a fegyverre siklott, melyet a férfi a jobb kezében tartott. A pisztoly haragosan és vészjóslóan pihent Grace combján.

– Mindannyiunknak megvan a maga fegyverzete – suttogta a férfi, majd testtartást váltott, és a szabad keze egyszer csak ott volt Grace állánál. Az egyik ujjával finoman végigcirógatta az ajkát, majd lehajolt, és megcsókolta.

Grace döbbenetesen meredt maga elé, ahogy a férfi elhúzódott, és gyengéden mosolyogva nézett le rá.

– Túlságosan rövidke volt – mondta. – Kár. – Hátrébb lépett, megfogta Grace kezét, és újabb csókot lehelt a kézfejére. – Talán legközelebb – suttogta.

A kezét azonban nem engedte el. Még akkor is fogta a kezét, és a hüvelykujjával finoman cirógatta a bőrét, amikor az özvegy megjelent a hintó ajtajában.

El akarják csábítani. Alig tudott gondolkodni – levegőt is alig tudott venni, de ezt azért tudta. Pár perc, és örökre elválnak útjaik, és noha a férfi semmi mást nem tett, csak megcsókolta, Grace máris örökre megváltozott.

Az özvegy odalépett eléjük, és ha érdekelte is, hogy az útonálló a társalkodónőjét simogatja, nem tette szavá. Ehelett feléje nyújtott egy kisebb tárgyat.

– Legyen szíves – könyörgött –, vegye el.

A férfi elengedte Grace kezét, ujjaival még egyszer lassan végigsimított a bőrén, és ahogy előrenyújtotta karját, Grace észrevette, hogy az özvegynél egy miniatűr van. Az apró festmény a rég elhunyt másodszülött fiát ábrázolta.

Grace jól ismerte ezt a miniatűrt. Az özvegy mindenhova magával vitte.

– Ismeri ezt az embert? – suttogta az özvegy.

Az útonálló ránézett a pici képre, és megrázta a fejét.

– Nézze meg közelebbről!

A férfi azonban ismét megrázta a fejét, és megpróbálta visszaadni az özvegynek.

– Bizonyára ér valamennyit – jegyezte meg az egyik társa.

A férfi megrázta a fejét, és vizslatva nézte az özvegy arcát.

– Számomra ez sosem lesz akkora érték, mint önnek.

– *Ne!* – kiáltott fel az özvegy, és még közelebb tartotta a férfihoz a képet. – Nézze meg! Könyörgök, *nézze meg!* A szeme. Az álla. A szája. *Mind az öné.*

Grace döbbenet kapott levegő után.

– Sajnálom – mondta az útonálló gyengéden. – Ön téved.

Az özveget azonban nem lehetett eltántorítani.

– A hangja is ugyanaz! – folytatta. – A hanghordozása, a humora. Ismerem! Úgy ismerem, mint a saját tenyeremet. A fiam volt. *Az én fiam.*

– Asszonyom – szólt közbe Grace, és anyáskodva átkarolta az idős hölgyet. Az özvegy a szokott körülmények között nem engedett volna meg ilyen fokú bizalmaskodást, de ma este az özvegy viselkedésében semmi megszokott nem volt. – Asszonyom, sötét van. Az úr álarcot visel. Nem lehet a fia.

– Persze, hogy nem a fiam – csattant fel az özvegy, és durván eltaszította magától Grace-t. A következő pillanat-

ban megindult, és Grace-ben megállt az ütő, mert az összes férfi felemelte a fegyverét.

– Ne bántsák! – kiáltotta, de a kérés felesleges volt. Az özvegy már megragadta az útonálló szabad kezét, és úgy szorongatta, mintha ő lenne az utolsó mentsvára.

– Ő a fiam – mondta, és remegő kézzel a férfi felé tartotta a miniatúrt. – A neve John Cavendish volt, huszonkilenc esztendővel ezelőtt halt meg. Barna haja volt és kék szeme, a vállán pedig egy anyajegy – öröklődve nyelt egyet, és a hangja suttogássá halkult. – Imádta a zenét, és nem ehetett epret. És emellett... emellett...

Az özvegy hangja megbicsaklott, de senki nem szólalt meg. A feszültséggel terhes levegő fojtogatóan vette körül őket, minden szempár az idős asszonyra meredt, míg az magához nem tért. A hangja alig volt több suttogásnál.

– Mindenkit meg tudott nevetetni – és ekkor, Grace sosem gondolta volna, hogy ilyen valaha is hallani fog tőle, az özvegy feléje fordulva azt mondta: – Még engem is.

Mintha megállt volna az idő. Tiszta, néma, súlyos pillanat volt. Senki sem beszélt. Grace abban sem volt biztos, hogy egyáltalán bárki is levegőt vett volna.

Az útonállóra nézett, a szájára, arra a kifejező, ellenállhatatlan szájra, és azonnal *tudta*, hogy valami nincs rendben. A férfi ajka kissé megnyílt, és ami még ennél is különösebb, nem mozdult. Most először a férfi szája mozdulatlan maradt, és Grace még a hold ezüstös fényében is látta, hogy az idegen halottsápadt lett.

– Ha bármit is jelent ez önnek – folytatta az özvegy csendes határozottsággal –, a Belgrave-kastélyban megtalál, várni fogom a látogatását.

És ekkor – Grace még soha ilyen hajlottnak és reszketegnek nem látta, az asszony megfordult, még mindig a miniatúrt markolva, és visszamászott a hintóba.

Grace nem moccant, fogalma sem volt, mit tegyen. Már nem érezte magát veszélyben – bármilyen furcsának is tűnt, hiszen három pisztolycső még mindig rá szegeződött, míg az útonállóé, az ő útonállójáé, ott lógott a férfi zsibbadt kezében. De hiszen csak egyetlen gyűrűt nyújtottak át – nyilván nem valami nagy zsákmány egy tapasztalt rablóbandának, és Grace úgy érezte, engedély nélkül nem szállhat be a hintóba.

Megköszörülte a torkát.

– Uram? – kérdezte végül, mert nem tudta, hogyan szólíthatná meg.

– A nevem nem Cavendish – mondta a férfi halkán, hogy csak Grace hallhatta. – De valamikor az volt.

Grace döbbenten kapta fel a tekintetét.

És ekkor a férfi merev tartással, de fürge mozdulattal felpattant a lovára, és azt dörögte: – Itt végeztünk!

És Grace csak bámulta a tovalovagló férfi hátát.